
A regime of Jewish supremacy from the
Jordan River to the Mediterranean Sea:

**THIS IS
APARTHEID**

Een regime van Joodse suprematie van de Jordaan tot aan de Middellandse Zee

Zee: dit is apartheid

Er leven meer dan 14 miljoen mensen, waarvan ongeveer de helft Joden en de andere helft Palestijnen tussen de Jordaan en de Middellandse Zee onder één regime. De gemeenschappelijke perceptie in het openbare, politieke, juridische en media discours is dat er twee afzonderlijke regimes bestaan in dit gebied, gescheiden door de groene lijn. Eén regime, binnen de grenzen van de soevereine staat Israël, is een permanente democratie met een bevolking van ongeveer negen miljoen Israëliische burgers. Het andere regime, in de gebieden die Israël in 1967 innam, waarvan de finale status wordt verondersteld te worden bepaald in toekomstige onderhandelingen, is een tijdelijke militaire bezetting opgelegd aan ongeveer vijf miljoen Palestijnse onderdanen.

In de loop van de tijd is het onderscheid tussen de twee regimes losgeraakt van de realiteit. Deze stand van zaken bestaat al meer dan 50 jaar - twee keer zo lang als de staat Israël bestaat zonder deze bezetting. Honderdduizenden Joodse kolonisten wonen nu in permanente nederzettingen ten oosten van de Groene Lijn, er levend alsof ze aan de westkant wonen. Oost-Jeruzalem is officieel geannexeerd en toegevoegd aan het soevereine grondgebied van Israël, de Westelijke Jordanoever is in de praktijk geannexeerd. Belangrijker is dat het onderscheid het feit verdoezelt dat het hele gebied tussen de Middellandse Zee en de Jordaan is georganiseerd volgens één principe: het bevorderen en versterken van de suprematie van de ene groep - joden - boven een andere - Palestijnen. Dit alles leidt tot de conclusie dat dit geen twee parallelle regimes zijn die toevallig hetzelfde principe hooghouden. Er is sprake van één regime in het hele gebied die de mensen die er wonen regeert gebaseerd op één organiserend principe.

Toen B'Tselem in 1989 werd opgericht, beperkten we ons mandaat tot de Westelijke Jordanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) en de Gazastrook, en zagen af van het aanpakken van mensenrechten binnen Israël of van een alomvattende benadering van het hele gebied tussen de Jordaan en de Middellandse Zee.

Toch is de situatie veranderd. Het organisatieprincipe van het regime heeft de afgelopen jaren aan zichtbaarheid gewonnen, zoals blijkt uit de in 2018 aangenomen *Basis Wet: Israël - de natiestaat van het Joodse volk* is aangenomen in 2018, of het openlijk spreken over formele annexatie van delen van de Westelijke Jordaanoever in 2020. Samen met de hierboven beschreven feiten is dat wat er in de bezette gebieden gebeurt, niet langer los te zien van de realiteit in het hele gebied onder Israëlische controle. De termen die we de laatste jaren hebben gebruikt om de situatie te beschrijven - zoals "langdurige bezetting" of een "een staat-realiiteit" – zijn niet langer voldoende. Om schendingen van de mensenrechten effectief te kunnen blijven bestrijden, is het essentieel om het regime dat het hele gebied regeert te onderzoeken en te definiëren.

Dit artikel analyseert hoe het Israëlische regime te werk gaat teneinde zijn doelen in het hele gebied te realiseren. We bieden geen historisch overzicht of evaluatie van de Palestijnse en Joodse nationale bewegingen, of van het voormalige regime in Zuid-Afrika. Hoewel dit belangrijk is, vallen ze buiten het bereik van een mensenrechtenorganisatie. In plaats daarvan presenteert dit document de principes die het regime leiden, laat zien hoe ze het implementeert en wijst op de conclusie die uit dit alles naar voren komt over hoe het regime moet worden gedefinieerd en wat dat betekent voor de mensenrechten.

Verdeel, scheid, heers

In het hele gebied tussen de Middellandse Zee en de Jordaan voert het Israëlische regime wetten, praktijken en staatsgeweld uit om de suprematie van de ene groep - Joden - boven de andere - Palestijnen te versterken. Een belangrijke methode bij het nastreven van dit doel is om de ruimte voor elke groep anders te ontwerpen. Joodse burgers leven alsof het hele gebied één enkele ruimte is (exclusief de Gazastrook). De Groene Lijn betekent voor hen bijna niets: of ze nu ten westen ervan wonen, binnen het soevereine grondgebied van Israël, of ten oosten daarvan in nederzettingen die ruimtelijk niet met Israël zijn verbonden, is niet relevant voor hun rechten of status.

Waar Palestijnen wonen, is daarentegen cruciaal voor hun rechten. Het Israëlische regime heeft het gebied opgedeeld in verschillende eenheden waarbinnen voor elk gebied een verschillend regime bestaat. Op grond van die indeling hebben Palestijnse inwoners verschillende rechten in elk van die gebieden. Deze indeling is alleen relevant voor Palestijnen. De geografische ruimte, die aaneengesloten is voor joden, is een gefragmenteerd mozaïek voor Palestijnen:

Palestijnen die leven op land dat in 1948 werd gedefinieerd als Israëlisch soeverein grondgebied (soms Arabisch-Israëli's genoemd) zijn Israëlische staatsburgers en vormen 17% van de staatsburgers. Hoewel deze status hen veel rechten verleent, genieten ze niet dezelfde rechten als Joodse burgers volgens de wet of de praktijk - zoals verder in dit document wordt beschreven.

Ongeveer 350.000 Palestijnen wonen in Oost-Jeruzalem, dat bestaat uit ongeveer 70.000 dunams [1 dunam = 1.000 vierkante meter] die Israël in 1967 aan zijn soevereine grondgebied toevoegde. Ze worden gedefinieerd als permanente inwoners van Israël, een status die hen in staat stelt te wonen en te werken in Israël zonder speciale vergunningen nodig te hebben, om sociale uitkeringen en ziektekostenverzekering te ontvangen en om te stemmen bij gemeenteraadsverkiezingen. Toch kan een permanente verblijfsvergunning, in tegenstelling

tot het staatsburgerschap, op elk moment worden ingetrokken, door de minister van Binnenlandse Zaken. In bepaalde omstandigheden kan het ook verlopen.

Hoewel Israël de Westelijke Jordaanoever nooit formeel heeft geannexeerd, behandelt het het grondgebied als het zijne. Meer dan 2,6 miljoen Palestijnse onderdanen leven op de Westelijke Jordaanoever, in tientallen losgekoppelde enclaves, onder streng militair bewind en zonder politieke rechten. In ongeveer 40% van het grondgebied heeft Israël een aantal civiele bevoegdheden overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit (PA). De PA is echter nog steeds ondergeschikt aan Israël en kan haar beperkte bevoegdheden alleen uitoefenen met toestemming van Israël.

In de Gazastrook wonen ongeveer twee miljoen Palestijnen, die ook politieke rechten worden ontzegd. In 2005 trok Israël zijn troepen terug uit de Gazastrook, ontmantelde het de nederzettingen die het daar had gebouwd en deed afstand van elke verantwoordelijkheid voor het lot van de Palestijnse bevolking. Na de overname van Hamas in 2007 legde Israël een blokkade op aan de Gazastrook die nog steeds bestaat. Gedurende al die jaren is Israël bijna elk aspect van het leven in Gaza van buitenaf blijven beheersen.

Israël kent de Palestijnen een ander pakket rechten toe in elk van deze gebieden - die allemaal inferieur zijn in vergelijking met de rechten die aan Joodse burgers wordt toegekend. Het doel van de joodse suprematie wordt in elke eenheid anders naar voren gebracht, en de daaruit voortvloeiende vormen van onrecht verschillen: de praktijk ervaring van Palestijnen in geblokkeerd Gaza is anders dan die van Palestijnse onderdanen op de Westelijke Jordaanoever, de permanente inwoners in Oost-Jeruzalem of van Palestijnse burgers in Israël zelf. Toch zijn dit variaties op het feit dat alle Palestijnen die onder Israëlische heerschappij leven, als inferieur worden behandeld in rechten en status ten opzichte van Joden die in hetzelfde gebied wonen.

Hieronder worden vier belangrijke methoden beschreven die het Israëlische regime gebruikt om de Joodse suprematie te bevorderen. Twee worden op dezelfde manier geïmplementeerd in het hele gebied: het beperken van migratie van niet-joden en het annexeren van Palestijns land om alleen joodse gemeenschappen uit te breiden, terwijl Palestijnen kleine enclaves worden toebedeeld. De andere twee worden voornamelijk geïmplementeerd in de bezette gebieden: draconische beperking van vrijheden voor Palestijnse niet-staatsburgers en ontkenning van hun politieke rechten. De controle over deze aspecten van het leven ligt volledig in handen van Israël: in het hele gebied heeft Israël de uitsluitende macht over het bevolkingsregister, de grondtoewijzing, de kiezerslijsten en het recht (of weigering daarvan) om te reizen binnen het gebied of in en uit het gebied.

A. Immigratie - alleen voor Joden:

Elke Jood in de wereld en zijn of haar kinderen, kleinkinderen en echtgenoten hebben het recht om te allen tijde naar Israël te emigreren en het Israëlische staatsburgerschap te ontvangen, met alle bijbehorende rechten. Ze krijgen deze status zelfs als ze ervoor kiezen om in een nederzetting op de Westelijke Jordaanoever te wonen dat formeel niet is geannexeerd en dus niet bij het soevereine grondgebied van Israël behoort.

Daarentegen hebben niet-joden geen recht op een legale status in door Israël gecontroleerde gebieden. Het toekennen van status is vrijwel geheel naar goeddunken van de functionarissen - de minister van Binnenlandse Zaken (binnen soeverein Israël) of de militaire commandant

(in de bezette gebieden). Ondanks dit officiële onderscheid blijft het organiserende principe hetzelfde: Palestijnen die in andere landen wonen, kunnen niet emigreren naar het gebied tussen de Middellandse Zee en de Jordaan, zelfs niet als zij, hun ouders of hun grootouders daar zijn geboren en getogen. De enige manier waarop Palestijnen kunnen emigreren naar gebieden die door Israël worden gecontroleerd, is door te trouwen met een Palestijn die daar al woont - als burger, inwoner of onderdaan - en door te voldoen aan een reeks voorwaarden en door Israëlische goedkeuring te krijgen.

Israël belemmert niet alleen de Palestijnse immigratie, maar belemmert ook de Palestijnse verplaatsing tussen de gebieden als de verhuizing - in de perceptie van het regime - hun status zou verbeteren. Palestijnse staatsburgers van Israël of inwoners van Oost-Jeruzalem kunnen bijvoorbeeld gemakkelijk verhuizen naar de Westelijke Jordanoever (hoewel ze daarbij hun rechten en status op het spel zetten). Palestijnen in de bezette gebieden kunnen geen Israëlisch staatsburgerschap verkrijgen en verhuizen naar Israëlisch soeverein grondgebied, behalve in zeer zeldzame gevallen, die afhankelijk zijn van de goedkeuring van Israëlische functionarissen.

Het Israëlische beleid inzake gezinshereniging illustreert dit principe. Jarenlang heeft het regime talloze obstakels opgeworpen voor gezinnen waarvan de echtgenoten ieder in een ander geografisch gebied woont. Dit heeft in de loop van de tijd vaak verhinderd dat Palestijnen die met een Palestijn uit een ander gebied trouwt, status verwerven in dat gebied. Als gevolg van dit beleid zijn tienduizenden gezinnen niet in staat om samen te leven. Als één van de echtgenoten inwoner is van de Gazastrook, staat Israël het gezin toe daar samen te wonen, maar als de andere echtgenoot een inwoner is van de Westelijke Jordanoever, eist Israël dat ze permanent naar Gaza verhuizen. In 2003 keurde de Knesset een tijdelijk bevel goed (nog steeds van kracht) dat de verlening van Israëlisch staatsburgerschap of permanent verblijf verbiedt aan Palestijnen uit de bezette gebieden die met Israëliërs trouwen - in tegenstelling tot burgers van andere landen. In uitzonderlijke gevallen die moeten worden goedgekeurd door de minister van Binnenlandse Zaken, kunnen Palestijnen van de Westelijke Jordanoever die met Israëli's trouwen, een status in Israël krijgen - maar dit is slechts tijdelijk en geeft hen geen recht op sociale uitkeringen.

Israël ondermijnt ook het recht van Palestijnen in de bezette gebieden - inclusief Oost-Jeruzalem - om te blijven wonen waar ze zijn geboren. Sinds 1967 heeft Israël de status van ongeveer 250.000 Palestijnen op de Westelijke Jordanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) en de Gazastrook ingetrokken, in sommige gevallen omdat ze al meer dan drie jaar in het buitenland woonden. Dit omvat duizenden inwoners van Oost-Jeruzalem die slechts enkele mijlen oostelijk van hun woonplaats naar delen van de Westelijke Jordanoever zijn verhuisd. Al deze individuen werden beroofd van het recht om ooit nog terug te keren naar hun huizen en families, waar ze zijn geboren en getogen.

B. Land annexeren voor Joden terwijl Palestijnen in enclaves worden gedwongen:

Israel voert een beleid van "judaïseren" van het gebied, gebaseerd op de gedachte dat land een hulpbron is die bijna uitsluitend bedoeld is om de joodse bevolking ten goede te komen. Land wordt gebruikt om bestaande joodse gemeenschappen te ontwikkelen en uit te breiden en nieuwe te bouwen, terwijl Palestijnen onteigend worden en opgesloten in kleine, overvolle enclaves. Dit beleid wordt sinds 1948 toegepast met betrekking tot land binnen soeverein

Israëliisch grondgebied en wordt sinds 1967 toegepast op Palestijnen in de bezette gebieden. In 2018 was het onderliggende principe verankerd in de basiswet: Israël - de natiestaat van het Joodse volk, dat bepaalt dat "de staat de ontwikkeling van joodse nederzettingen als een nationale waarde beschouwt en actie zal ondernemen om de oprichting en versterking van dergelijke nederzettingen aan te moedigen en te bevorderen."

Binnen zijn soevereine grondgebied heeft Israël discriminerende wetten uitgevaardigd, met name de wet op het niet gebruik van eigendom, waardoor het grote stukken land in Palestijns bezit kan onteigenen, waaronder miljoenen dunams van gemeenschappen waarvan de inwoners in 1948 werden verdreven of gevlucht zijn en die niet mochten terugkeren. Israël heeft ook de gebieden die zijn toegewezen aan Palestijnse lokale raden en gemeenschappen aanzienlijk verkleind met als gevolg dat men toegang heeft tot minder dan 3% van de totale oppervlakte van het land. Als gevolg hiervan staat meer dan 90% van het land op het soevereine grondgebied van Israël nu onder staatscontrole.

Israël heeft dit land gebruikt om honderden gemeenschappen exclusief voor Joodse burgers te bouwen - maar geen enkele voor Palestijnse burgers. De uitzondering is een handvol steden en dorpen die zijn gebouwd om de bedoeïenenbevolking, die zijn ontdaan van de meeste eigendomsrechten, te concentreren. Het grootste deel van het land waarop bedoeïenen woonden, is onteigend en geregistreerd als staatsland. Veel bedoeïenengemeenschappen zijn gedefinieerd als 'niet-erkend' en hun inwoners als 'indringers'. Op land dat historisch bewoond werd door bedoeïenen, heeft Israël gemeenschappen gebouwd alleen bedoeld voor Joden.

Het Israëliische regime legt ernstige beperkingen op aan de bouw en ontwikkeling van het weinige resterende land in Palestijnse gemeenschappen binnen zijn soevereine grondgebied. Het heeft geen beleid voor het voorbereiden van masterplannen die de behoeften van de bevolking weerspiegelen, en houdt de jurisdictie van deze gemeenschappen vrijwel ongewijzigd ondanks de bevolkingsgroei. Het resultaat zijn kleine, drukke enclaves waar bewoners geen andere keuze hebben dan zonder vergunning te bouwen.

Israël heeft ook een wet aangenomen die gemeenschappen met honderden toelatingscommissies in het hele land toestaat Palestijnse kandidaten af te wijzen op grond van "culturele onverenigbaarheid". Dit voorkomt effectief dat Palestijnse burgers leven in gemeenschappen die voor Joden zijn bestemd. Officieel kan elke Israëliische burger in alle steden van het land wonen; in de praktijk doet slechts 10% van de Palestijnse burgers dat. En zelfs dan worden ze meestal gedegradeerd naar afzonderlijke buurten vanwege een gebrek aan educatieve, religieuze en andere diensten, de onbetaalbare kosten voor het kopen van een huis in andere delen van de stad of discriminerende praktijken bij de verkoop van grond en huizen.

Het regime hanteert sinds 1967 hetzelfde organisatieprincipe op de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem). Honderdduizenden dunams, waaronder landbouwgrond en weilanden, zijn onder verschillende voorwendsels van Palestijnse onderdanen afgenomen en onder andere gebruikt om nederzettingen te vestigen en uit te breiden, waaronder woonwijken, landbouwgrond en industriële zones. Alle nederzettingen zijn gesloten militaire zones die Palestijnen niet mogen betreden zonder vergunning. Tot dusver heeft Israël meer dan 280 nederzettingen gevestigd op de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem), waar nu meer dan 600.000 Joden wonen. Er is nog meer land geannexeerd om honderden kilometers omleidingswegen voor kolonisten aan te leggen.

Israël heeft een apart planningssysteem ingesteld voor Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever, voornamelijk bedoeld om bouw en ontwikkeling te voorkomen. Grote stukken land zijn niet beschikbaar voor de bouw, omdat ze tot staatsgrond, een brandzone, een natuurreserveaat of een nationaal park zijn verklaard. De autoriteiten onthouden zich ook van het opstellen van adequate masterplannen die de huidige en toekomstige behoeften van Palestijnse gemeenschappen weerspiegelen in het weinige land dat is gespaard. Het aparte planningssysteem draait om het slopen van constructies die zonder vergunning zijn gebouwd - ook hier bij gebrek aan keuze. Dit alles heeft Palestijnen opgesloten in tientallen dichtbevolkte enclaves, zonder de mogelijkheid om daarbuiten iets te ontwikkelen voor huizenbouw of openbaar gebruik inclusief infrastructuur.

C. Beperking van de bewegingsvrijheid van Palestijnen

Israël staat zijn Joodse en Palestijnse burgers en inwoners toe vrij door het gebied te reizen. Uitzonderingen zijn het verbod om de Gazastrook binnen te gaan, dat het omschrijft als "vijandig gebied", en het (meestal formele) verbod om gebieden te betreden die ogenschijnlijk onder PA-verantwoordelijkheid vallen (Area A). In zeldzame gevallen mogen Palestijnse burgers of ingezetenen Gaza binnenkomen. Israëlische burgers kunnen het land ook op elk moment verlaten en opnieuw binnenkomen. Daarentegen hebben inwoners van Oost-Jeruzalem geen Israëliisch paspoort en kan langdurige afwezigheid leiden tot intrekking van de status.

Israël beperkt routinematig de verplaatsing van Palestijnen in de bezette gebieden en verbiedt hen in het algemeen om zich tussen de gebieden te verplaatsen. Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever die Israël, Oost-Jeruzalem of de Gazastrook willen binnenkomen, moeten een aanvraag indienen bij de Israëlische autoriteiten. In de Gazastrook, die sinds 2007 is afgesloten, zit de hele bevolking gevangen, aangezien Israël bijna elke beweging naar binnen of naar buiten verbiedt - behalve in zeldzame humanitaire gevallen. Palestijnen die Gaza willen verlaten of Palestijnen uit andere gebieden die Gaza willen binnengaan, moeten ook een speciale aanvraag voor een vergunning indienen bij de Israëlische autoriteiten. De vergunningen worden spaarzaam afgegeven en kunnen alleen worden verkregen via een willekeurig mechanisme of vergunningsregime, waarbij transparantie en duidelijke regels ontbreken. Israël behandelt elke vergunning die aan een Palestijn wordt verleend als een daad van genade in plaats van de vervulling van een verworven recht.

Op de Westelijke Jordaanoever controleert Israël alle routes tussen de Palestijnse enclaves. Hierdoor kan het leger vliegende checkpoints opzetten, toegangspunten tot dorpen afsluiten, wegen blokkeren en de doorgang naar believen stoppen. Bovendien bouwde Israël de Scheidingsbarrière op de Westelijke Jordaanoever en bestempelde Palestijns land, inclusief landbouwgrond, dat tussen de barrière en de Groene Lijn zit ingeklemd als "de naadzone". Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever mogen deze zone niet betreden, het gebied is onderworpen aan hetzelfde vergunningsregime.

Palestijnen in de bezette gebieden hebben ook Israëlische toestemming nodig om naar het buitenland te gaan. Israël staat hen in de regel niet toe om de internationale luchthaven Ben Gurion te gebruiken, die binnen zijn soevereine grondgebied ligt. Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever moeten via de internationale luchthaven van Jordanië vliegen - maar dat kan alleen als Israël hen toestaat de grens met Jordanië over te steken. Elk jaar weigert

Israël duizenden verzoeken om deze grens over te steken, zonder enige uitleg. Palestijnen uit Gaza moeten door de door Egypte gecontroleerde Rafah Crossing gaan - op voorwaarde dat deze open is, de Egyptische autoriteiten hen doorlaten en ze de lange reis door Egyptisch grondgebied kunnen ondernemen. In zeldzame gevallen staat Israël toe dat Gazanen onder begeleiding door Israël reizen om de Westelijke Jordaanoever te bereiken en van daaruit verder naar Jordanië en verder te gaan.

D. Ontzegging van het recht van Palestijnen op politieke participatie

Net als hun joodse tegenhangers kunnen Palestijnse burgers van Israël politieke actie ondernemen om hun belangen te behartigen, waaronder stemmen en zich kandidaat stellen. Ze kunnen vertegenwoordigers kiezen, partijen oprichten of zich aansluiten bij bestaande. Dat gezegd hebbende, worden Palestijnse gekozen functionarissen voortdurend belasterd - een sentiment dat wordt gepropageerd door belangrijke politieke figuren - en het recht van Palestijnse burgers op politieke participatie wordt voortdurend aangevallen.

De ongeveer vijf miljoen Palestijnen die in de bezette gebieden wonen, kunnen niet deelnemen aan het politieke systeem dat hun leven beheerst en hun toekomst bepaalt. Theoretisch komen de meeste Palestijnen in aanmerking om te stemmen bij de PA-verkiezingen. Maar aangezien de bevoegdheden van de PA beperkt zijn, zelfs als er regelmatig verkiezingen zouden worden gehouden (de laatste waren in 2006), zou het Israëlische regime nog steeds het leven van de Palestijnen bepalen, aangezien het belangrijke aspecten van het bestuur in de bezette gebieden behoudt. Dit omvat controle over immigratie, de bevolkingsregistratie, planning en landbeleid, water, communicatie-infrastructuur, import en export en militaire controle over land, zee en het luchtruim.

In Oost-Jeruzalem zitten Palestijnen gevangen tussen een rots en een harde plek. Als permanente inwoners van Israël kunnen ze stemmen bij gemeenteraadsverkiezingen, maar niet voor het parlement. Aan de andere kant maakt Israël het moeilijk voor hen om deel te nemen aan PA-verkiezingen.

Politieke participatie omvat meer dan stemmen of zich kandidaat stellen. Israël ontkent de Palestijnen ook politieke rechten, zoals vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging. Deze rechten stellen individuen in staat om regimes te bekritisieren, tegen beleid te protesteren, verenigingen te vormen om hun ideeën naar voren te brengen en in het algemeen te werken aan het bevorderen van sociale en politieke verandering.

Een hele reeks wetgeving, zoals de Boycot wet en de Nakba-wet, heeft de vrijheid van Israëli's om kritiek te leveren op het beleid met betrekking tot Palestijnen in het hele gebied beperkt. Palestijnen in de bezette gebieden worden met nog strengere beperkingen geconfronteerd: ze mogen niet demonstreren; veel verenigingen zijn verboden; en bijna elke politieke verklaring wordt als opruiing beschouwd. Deze beperkingen worden ijverig gehandhaafd door de militaire rechtbanken, die honderdduizenden Palestijnen gevangen hebben gehouden en die een sleutelmechanisme vormen voor het handhaven van de bezetting. In Oost-Jeruzalem werkt Israël eraan om elke sociale, culturele of politieke activiteit die op enigerlei wijze verband houdt met de PA te voorkomen.

De verdeling van de ruimte belemmert ook een verenigde Palestijnse strijd tegen het Israëliësch beleid. De variatie in wetten, procedures en rechten tussen de verschillende gebieden en de draconische bewegingsbeperkingen hebben de Palestijnen in verschillende groepen verdeeld. Deze fragmentatie helpt niet alleen Israël om de joodse suprematie te bevorderen, maar dwarsboomt ook kritiek en verzet.

Nee tegen apartheid: dat is onze strijd

Het Israëliësch regime, dat het hele grondgebied tussen de Jordaan en de Middellandse Zee controleert, probeert de Joodse suprematie in het hele gebied te bevorderen en te versterken. Daartoe heeft het het gebied in verschillende eenheden verdeeld, elk met een andere reeks rechten voor Palestijnen - altijd inferieur aan de rechten van Joden. Als onderdeel van dit beleid wordt de Palestijnen veel rechten ontnomen, waaronder het recht op zelfbeschikking.

Dit beleid is op verschillende manieren ontwikkeld. Israël ontwerpt demografisch de ruimte door middel van wetten en bevelen die het elke Jood in de wereld of hun familieleden mogelijk maken het Israëliësch staatsburgerschap te verkrijgen, maar de Palestijnen deze mogelijkheid bijna volledig ontnemen. Het heeft het hele gebied fysiek gemanipuleerd door miljoenen dunas land over te nemen en alleen joodse gemeenschappen op te richten, terwijl Palestijnen naar kleine enclaves werden gedreven. Bewegingsvrijheid wordt gecontroleerd door beperkingen voor Palestijnse onderdanen, en politieke maatregelen sluit miljoenen Palestijnen uit van deelname aan de processen die hun leven en toekomst bepalen terwijl ze onder militaire bezetting worden gehouden.

Een regime dat wetten, praktijken en georganiseerd geweld gebruikt om de suprematie van de ene groep over de andere te versterken, is een apartheidsregime. De Israëliësch apartheid, die de suprematie van Joden over Palestijnen bevordert, ontstond niet in één dag of door een enkele toespraak. Het is een proces dat geleidelijk meer geïnstitutionaliseerd en explicieter is geworden, met mechanismen die in de loop van de tijd in wet en praktijk zijn geïntroduceerd om de joodse suprematie te bevorderen. Deze opeengestapelde maatregelen, hun alomtegenwoordigheid in wetgeving en politieke praktijk, en de publieke en gerechtelijke steun die ze krijgen, vormen allemaal de basis voor onze conclusie dat aan de norm voor het bestempelen van het Israëliësch regime als apartheid is voldaan.

Als dit regime zich gedurende vele jaren heeft ontwikkeld, waarom zou u dit document dan in 2021 uitbrengen? Wat is er veranderd? In de afgelopen jaren is de motivatie en bereidheid van Israëliësch functionarissen en instellingen toegenomen om de joodse suprematie in de wet te verankeren en openlijk hun bedoelingen kenbaar te maken. De vaststelling van de basiswet: Israël - de natiestaat van het Joodse volk en het openlijk verklaarde plan om delen van de Westelijke Jordaanoever formeel te annexeren, hebben de façade verbrijzeld die Israël jarenlang heeft onderhouden.

De basiswet van de natiestaat, van kracht in 2018, legt het recht van het Joodse volk op zelfbeschikking vast met uitsluiting van alle anderen. Het stelt vast dat het onderscheid tussen Joden in Israël (en de rest van de wereld) en niet-Joden fundamenteel en legitiem is. Op basis van dit onderscheid staat de wet geïnstitutionaliseerde discriminatie toe ten gunste van Joden

op het gebied van vestiging, huisvesting, landontwikkeling, burgerschap, taal en cultuur. Het is waar dat het Israëliëse regime deze principes al grotendeels hanteerde. Toch is de joodse suprematie nu verankerd in de basiswet, waardoor het een bindend grondwettelijk principe is - in tegenstelling tot gewone wetten of praktijken van autoriteiten, die kunnen worden aangevochten. Dit geeft aan alle staatsinstellingen een signaal dat ze niet alleen de joodse suprematie in het hele gebied onder Israëliëse controle kunnen, maar ook moeten bevorderen.

Het plan van Israël om delen van de Westelijke Jordaanoever formeel te annexeren, overbrugt ook de kloof tussen de officiële status van de bezette gebieden, die vergezeld gaat van lege retoriek over onderhandelingen over de toekomst, en het feit dat Israël het grootste deel van de Westelijke Jordaanoever al lang geleden heeft geannexeerd. Israël heeft zijn verklaringen van formele annexatie na juli 2020 niet opgevolgd en verschillende functionarissen hebben sindsdien tegenstrijdige verklaringen over het plan vrijgegeven. Ongeacht hoe en wanneer Israël de een of andere vorm van formele annexatie bevordert, is zijn intentie om permanente controle over het hele gebied te verkrijgen al openlijk verklaard door de hoogste functionarissen van de staat.

De grondgedachte van het Israëliëse regime en de maatregelen die zijn gebruikt om het uit te voeren, doen denken aan het Zuid-Afrikaanse regime dat de suprematie van blanke burgers probeerde te behouden, onder meer door de bevolking in klassen en subklassen op te splitsen en aan elk verschillende rechten toe te kennen. Er zijn natuurlijk verschillen tussen de regimes. Zo was de indeling in Zuid-Afrika gebaseerd op ras en huidskleur, terwijl deze in Israël gebaseerd is op nationaliteit en etniciteit. Segregatie in Zuid-Afrika kwam ook tot uiting in de openbare ruimte, in de vorm van een gecontroleerde, formele, openbare scheiding tussen mensen op basis van huidskleur - een mate van zichtbaarheid die Israël gewoonlijk vermijdt. Maar in het publieke discours en in het internationaal recht betekent apartheid geen exacte kopie van het voormalige Zuid-Afrikaanse regime. Geen enkel regime zal ooit identiek zijn. 'Apartheid' is altijd al een algemeen begrip geweest, verankerd in internationale verdragen, verwijzend naar het organiserende principe van een regime: systematisch de dominantie van de ene groep over de andere bevorderen en eraan werken om deze te versterken.

Het Israëliëse regime hoeft zichzelf niet tot apartheidsregime te verklaren om als zodanig te worden gedefinieerd, noch is het relevant dat vertegenwoordigers van de staat het in grote lijnen een democratie noemen. Wat apartheid definieert zijn niet verklaringen, maar de praktijk. Hoewel Zuid-Afrika zichzelf in 1948 tot apartheidsregime heeft uitgeroepen, is het onredelijk te verwachten dat andere staten dit voorbeeld zullen volgen, gezien de historische gevolgen. De reactie van de meeste landen op de apartheid in Zuid-Afrika zal landen waarschijnlijk afschrikken om toe te geven een soortgelijk regime te implementeren. Het is ook duidelijk dat wat in 1948 mogelijk was, nu niet meer mogelijk is, zowel juridisch als in termen van publieke opinie.

Hoe pijnlijk het ook mag zijn om de werkelijkheid in de ogen te kijken, het is pijnlijker om onder de knoet te leven. De harde realiteit die hier wordt beschreven, kan verder verslechteren als er nieuwe praktijken worden geïntroduceerd - met of zonder bijbehorende wetgeving. Niettemin hebben mensen dit regime gecreëerd en kunnen mensen het erger maken - of eraan werken om het te vervangen. Die hoop is de drijvende kracht achter dit rapport. Hoe kunnen

mensen onrecht bestrijden als het geen naam heeft? Apartheid is het organiserende principe, maar dit erkennen betekent niet opgeven. Integendeel: het is een roep om verandering.

Strijden voor een toekomst gebaseerd op mensenrechten, vrijheid en gerechtigheid is nu vooral cruciaal. Er zijn verschillende politieke wegen naar een rechtvaardige toekomst, tussen de Jordaan en de Middellandse Zee, maar we moeten er allemaal eerst voor kiezen om nee te zeggen tegen apartheid.

https://www.btselem.org/publications/fulltext/202101_this_is_apartheid